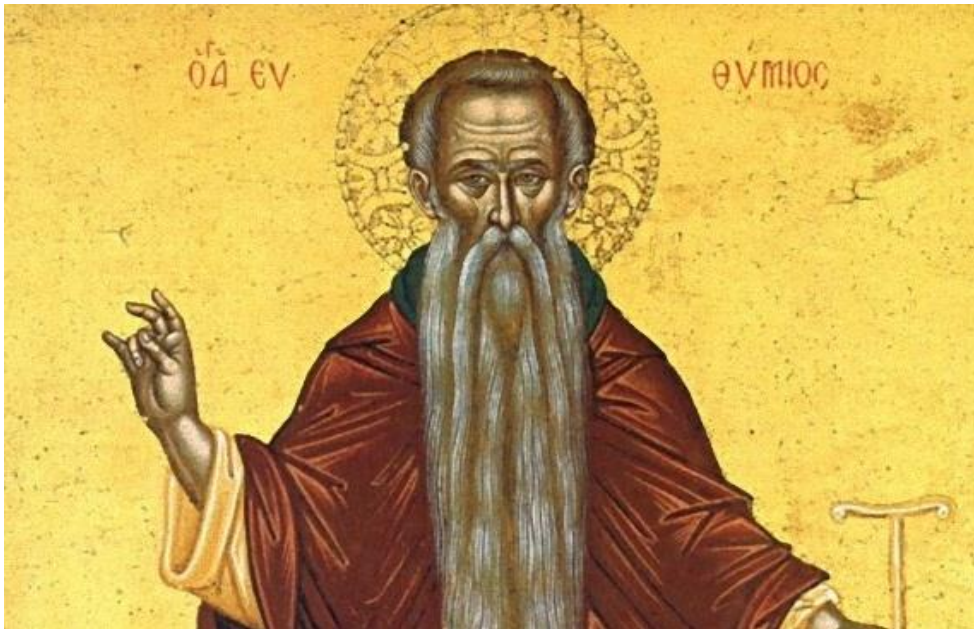

Από τον βίο του αγίου Ευθυμίου.

Από τον Ευεργετινό.

Η Λαύρα του μεγάλου Ευθυμίου είχε πλέον αρχίσει να ακμάζει, και ο αριθμός των αδελφών είχε φτάσει τους πενήντα. Για καθέναν από αυτούς είχε χτιστεί κελλί, και καθημερινά τελούσαν την ιερή μυσταγωγία, γιατί η Λαύρα είχε κιόλας δύο ιερείς, τον Ιωάννη και τον Κυρίωνα.

Κάποια Κυριακή ο μέγας Ευθύμιος λειτουργούσε στον Θεό και πρόσφερε σε αυτόν την αναίμακτη θυσία, και στα δεξιά στεκόταν ο Δομετιανός κρατώντας το συμβολικό ριπίδιο (*). Ήταν η ώρα να αρχίσει η τρισάγια δοξολογία (το Άγιος ο Θεός), όταν ο Τερέβων ο Σαρακηνός και ο αδελφός του Χρυσίππου Γαβριήλιος, που στέκονταν ο ένας κοντά και ο άλλος μέσα στο άγιο βήμα, – ω, τι πολλή χάρη έδωσες, Χριστέ, στον Ευθύμιο! – είδαν ξαφνικά φωτιά, σαν απλωμένη επάνω σε σεντόνι, να κατεβαίνει από ψηλά, να τυλίγει τον μέγα Ευθύμιο, και μαζί με αυτόν και τον Δομετιανό, και να μένει έτσι γύρω τους από την αρχή του τρισαγίου μέχρι το τέλος της θείας Λειτουργίας.

Ο Τερέβων κυριεύτηκε από δέος και έφυγε από το άγιο βήμα έντρομος και καταφοβισμένος· και στο εξής δεν ξανατόλμησε να μπει με αναίδεια και θράσος, όπως συνήθιζε, μέσα στα άδυτα, αλλά κατά τη Λειτουργία στεκόταν στα προπύλαια του ναού με πολλή ευλάβεια.

Κοντά στα άλλα θεία χαρίσματα, ο Θεός είχε δώσει στον άγιο Ευθύμιο και το να βλέπει από την εξωτερική όψη, σαν σε καθρέφτη, τις εσωτερικές κινήσεις της ψυχής και να μπορεί να γνωρίζει ακριβώς με ποιους λογισμούς παλεύει ο καθένας και ποιους από αυτούς νικά και σε ποιους νικιέται από τον πονηρό.

Κάποτε, σε μερικούς από τους αδελφούς που έμεναν μαζί του ιδιαιτέρως, ο άγιος είπε ότι πολλές φορές είδε φανερά αγγέλους να συλλειτουργούν με αυτόν και να συμμετέχουν στην ιερουργία.

Τους είπε ακόμη ότι, κατά τη μετάληψη του σώματος του Κυρίου, έβλεπε μερικούς από τους προσερχόμενους να φωτίζονται από αυτήν και άλλους να γίνονται σκοτεινοί, όσοι δηλαδή δεν ήταν άξιοι εκείνου του φωτός και της λαμπρότητας. Γι' αυτό και τόνιζε στους αδελφούς την άριστη συμβουλή του αποστόλου, ότι πρέπει να προσέχει ο καθένας και να εξετάζει προσεκτικά τον εαυτό του, και τότε να μεταλαβαίνει με φρίκη από τον άρτο και το ποτήριο, ξέροντας καλά πως, αν προσέλθει και μεταλάβει χωρίς να είναι άξιος, κοινωνεί προς καταδίκη του (Α' Κορ. 11:28-29).

Γι' αυτό και ο ιερέας, όταν προσφέρει αυτή τη θυσία, αμέσως από την αρχή ασφαλίζει, θα λέγαμε, το πλήθος, αναφωνώντας: «Άνω σχώμεν τας καρδίας»· και όταν λάβει από εκείνους τη σχετική διαβεβαίωση («Έχομεν προς τον Κύριον»), τότε παίρνει το θάρρος να προσφέρει την αγία Αναφορά.

Όταν πάλι αυτή ολοκληρωθεί, ο ιερέας υψώνει τα χέρια προς τον ουρανό και, σαν να δείχνει σε αυτούς το μυστήριο που πραγματοποιήθηκε για τη σωτηρία μας, λέει με δυνατή φωνή: «Τα άγια τοις αγίοις». Σαν να τους λέει δηλαδή:

«Επειδή εγώ είμαι άνθρωπος όπως και εσείς και αγνοώ τι έχει κάνει ο καθένας, γι' αυτό ακριβώς διακηρύττω φανερά από πριν και ορίζω σε όλους αυτό το κριτήριο για τη συνείδησή σας. Αν λοιπόν κανείς αιχμαλωτίστηκε από μνησικακία ή μίσος, ή άλλος από φθόνο ή οργή ή υπερηφάνεια, αν κάποιος κυριεύτηκε από κακολογία ή αισχρολογία ή άτοπη επιθυμία ή κάποιο άλλο πάθος, ας μην προσέλθει, αν προηγουμένως δεν καθαριστεί από τον μολυσμό με τη μετάνοια. Γιατί, λέει, αυτά τα άγια δίνονται όχι στους βέβηλους αλλά στους άγιους. Όσοι επομένως παίρνετε θάρρος από τη συνείδησή σας, ελάτε στον Κύριο και φωτιστείτε, και τα πρόσωπά σας δεν θα ντροπιαστούν (Ψαλμ. 33:6)».

(*) Το ριπίδιον (είδος βεντάλιας από φτερά παγωνιού ή λεπτό ύφασμα) ήταν αρχαίο λειτουργικό σκεύος, το οποίο κινούσαν επάνω από τα τίμια δώρα για να διώχνουν τα έντομα (βλ. Διατάξεις των αγίων αποστόλων 8.12, PG 1, 1092B). Από τα ριπίδια προήλθαν τα σημερινά εξαπτέρυγα.

Από το βιβλίο: ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟΣ, τόμος Δ', Υπόθεση ΚΘ' (29), σελ. 297, και Υπόθεση ΛΓ' (33), σελ. 315. Εκδόσεις "Το Περιβόλι της Παναγίας", Θεσσαλονίκη 2010.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>